

Neděle 1.5.2011 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Jonáš 3,1-10: *Když Bůh mluví...*

Když Pán Bůh někoho zachrání, pak to znamená, že má s ním své plány. Tak tomu bylo u Josefa Egyptského, u izraelského národa nebo u proroka Jonáše. Těch příkladů najdeme samozřejmě víc a můžeme do toho nakonec zahrnout i sami sebe. Dnes jsme otevřeli jeden z nejznámějších biblických příběhů a vstoupili doprostřed děje. Dověděli jsme se, že Jonáš, Boží služebník-prorok, má problém. Neposlechl svého Boha hned, proto musí slyšet ještě jednou totéž. - Možná znáte lidové rčení, které říká, že „*pan farář dvakrát nekáže*“. Myslí se tím, že nekáže dvakrát stejné kázání. Jenže Pán Bůh ano. On nejen může, ale On někdy kvůli lidské neposlušnosti musí opakovat své slovo podruhé, potřetí. Kdyby Jonáš poslechl svého Boha hned, nemusel by ani do mořských hlubin a nemusel by poslouchat znovu totéž.

1. *Na druhý pokus*

Pán Bůh tedy promluví k Jonášovi podruhé, dává mu stejný úkol a Jonáš tentokrát poslechne. Vypadá to, že bouře na moři a pobyt v mořských hlubinách udělaly na Jonáše dojem. On se změnil, pochopil, že je lepší Pána Boha poslouchat než se k Němu obracet zády.

Naší bídou je, milí přátelé, že se často neměníme a zůstáváme stejní. V Jonášově příběhu je vidět něco z našich problémů a zápasů. Kdysi jsme se obrátili k Bohu, uvěřili jsme v Pána Ježíše a jsme v pokušení si myslet, že to tak stačí. To je omyl! Jako křesťané jsme na cestě a jsme v Boží škole. Stále se potřebujeme něčemu učit: důvěřovat Bohu v nových situacích, poslechnout, nechat se vést, měnit se a nechat se měnit. Od začátku svého křesťanského života jsme vyslechli desítky nebo možná stovky kázání a já se ptám, kde je to vidět?! Jak nám to pomohlo? Co se změnilo? Nevzali jsme si Boží slovo jednou - podruhé k srdci a zjistili jsme, že je to pohodlnější a že se nic nestane. Tak jsme si na to zvykli a pozapomněli, že život s Ježíšem je proces a zápas o každodenní oddanost. – *Jak je to radostné a povzbudivé, když na svých dětech nebo vnoučatech vidíme, jak rostou, jak se mají k světu, jaké dělají pokroky, když začínají chodit, mluvit....* Tak by to mělo být vidět i na křesťanech, že rostou, že se mění, že dozrávají.... Také to je radost, když vidíme, že se jako křesťané dostáváme dál.

2. *Boží cesty*

Na Jonášově příběhu můžeme dobře pozorovat, jak Bůh jedná s člověkem. Nejdříve si vybere Mojžíše, Davida, Daniele nebo Jonáše a připravuje ho ke konkrétnímu úkolu. Jenže to není tak jednoduché, jak se zdá. – Zrovna u Jonáše vidíme, jak je to složitá cesta, než se Boží slovo dostane do Ninive. Pán Bůh má hodně práce nejdříve se svým služebníkem. Ovšem na druhou stranu je v tom pro nás také povzbuzení, když vidíme, že Bůh nevyměňuje své služebníky okamžitě za jiné, když ti první nefungují nebo fungovat nechtějí! - Pánu Bohu záleží na Jonášovi a dává si s ním práci. Z té těžké životní zkoušky a dramatické události vyšel „proměněný“ člověk! A to je div a to stojí za to! Našemu Bohu záleží také na nás. Proto k nám mluví, proto se nás různým způsobem dotýká a čeká, že ta Jeho námaha a výchova přinese nakonec podobné ovoce jako u Jonáše. – Některá životní zastavení jsou hodně tvrdá, některé zkoušky hodně „bolí“. Ale to všechno je proto, abychom se Bohu neztratili v nedověře anebo nezůstali neochotnými a neposlušnými služebníky.

Je pravda, že sice neutíkáme do Tarsu jako Jonáš kdysi (tedy: opačným směrem než nás vede Bůh), ovšem stejně potřebujeme Boží proměňující doteky. A víte, proč je potřebujeme? Proto, že Boží dílo to není jen Ninive a jeho pokání. Boží dílo to je také Jonáš a jeho proměna! Boží vzácné dílo to jsou také návraty věřících lidí a obnova jejich vztahu k Bohu. Proto máme vidět, jak Bůh řeší a uzdravuje obojí: ztracenost nevěřících i nevěrnost, neposlušnost věřících.

3. Div Božího slitování

Jonáš jde tedy – *na druhý pokus* – do Ninive a vyřizuje poselství o Božím soudu. Sotva prošel část města, Boží slovo se už stačilo rozšířit prostřednictvím lidí i do těch míst, kde prorok ještě nebyl. – A nejen to. V Bibli čteme, že Jonášovo kázání „*uvěřili ninivští muži*“. Možná bychom čekali, že na Jonášovo kázání zareagují spíše ženy, které jsou obecně citlivější a vnímavější než muži. Tehdy uvěřili muži. – Jistě, že je to pokaždé radostná událost, když někdo uvěří v Ježíše Krista. Ovšem u mužů je to ještě něco jiného. Muži neradi přiznávají chyby a omyly. Muži se neradi mění...Proto je jejich pokání a obrácení k Bohu svědectvím o tom, že v Jonášově kázání působí a jedná Bůh, že je to Jeho dílo. Duchovní probuzení, při kterém se v pokání a k víře obracejí k Bohu muži, otcové rodin, může mít dalekosáhlé následky: může vést k proměně celé společnosti, struktur i politiky. A zdá se, že v Ninive se něco takového děje. Poselství od Boha se dostalo také ke králi a ostatním mocným a prorokovo kázání berou vážně i tam. Je to opravdu div a příklad Božího velkého slitování. Jonáš ohlašuje Boží soudy a tresty a....město činí pokání! Takové nepříjemné téma a taková odpověď! Lidé volají k Bohu, odvracejí se od své špatnosti, od zlých věcí a násilí a doufají, že se Bůh nad nimi smiluje! Takovou moc má Boží slovo: dokáže člověka probudit a postavit do odpovědnosti před Bohem i tam, kde bychom to vůbec nečekali. Všude tam, kde Bůh působí svým Slovem a Duchem, se lidská srdce otevírají a dějí se divy i dnes.

Náš příběh je svědectvím o největším kazatelském úspěchu v dějinách! Boží slovo se dotklo svědomí lidí v Ninive a ukázalo, co je špatně, čeho je třeba litovat a co je třeba opustit. Sto dvacet tisíc lidí – *celé město* – volá k Bohu a činí pokání. *Pokání* – to není jen nějaká chvilková citová záležitost, je to čin. Jan Křtitel volal kdysi u Jordánu: „*Neste ovoce hodné pokání!*“ a konkrétním lidem vysvětloval, co to v jejich situaci znamená. - Také v Ninive se pokání projevilo v činech... Podle proroka *Nahuma*, který to tam znal, byly hlavními hříchy Ninive obžerství, opilství a mravní nevázanost. Byl to kult těla, pohodlí a blahobytu. Lidé pochopili, že se to Bohu nelíbí a zlé věci opouštějí. Proto se Bůh smiloval a změnil své rozhodnutí...

Milí přátelé, to je dobrá zpráva pro všechny. Přibližuje nám Boha takového, jaký je. Pán Bůh si nelibuje v soudech, trestech a katastrofách. Víím, co říkám, i když si uvědomuji, jak je to složité. Myslím teď na obrovskou katastrofu v Japonsku, myslím na 137 tornád, která řádila v 8 státech USA. Přesto všechno, co se děje, platí, že Bůh miluje tento svět a celé lidstvo. Bůh miluje všechny hříšníky a poslal Ježíše Krista pro jejich záchranu. A kdo přijme v Ježíši Kristu Boží pomoc a vysvobození, ten může poznat moc Božího odpuštění a Boží lásky.

Radujeme se z toho, když vidíme, že se další lidé obracejí ke Kristu. Ovšem kromě toho si připomínáme, že Boží odpuštění a slitování je připraveno také pro Boží děti. *Prostě*: Pán Bohu záleží také na nás, kdo jsme věřící. On řeší s námi naše neposlušnosti a chce, abychom se měnili. Otevírejte své srdce pro Boží volání. Dovolme Pánu Ježíši, aby se nás dotýkal a formoval nás. On je dobrý a všem chce dát poznat své milosrdenství. (30.4.2011-BK)